

Paulius Senūta

baltos lankos

Paulius Senūta

SFERA

romanas

baltos lankos

*Argi ne teišus buvo Fokionas, kuris, kai jam plojo
minia, paklausė, ką jis padarė ne taip.*

Francis Bacon, *Mokslų pažanga*, VI, 3

Emanuelis ir Ignacijus retai kur išeidavo. Jie brangino privatumą, vienas kito kompaniją ir galimybę netrikdomai kalbėtis. Kai tokia reta išimtis nutikdavo ir draugai palikdavo Emanuelio namus, dažniausiai eidavo į barą, kuris buvo pasukus į kairę už kelių namų. Niekas nežinojo šio baro pavadinimo. Lange kabėjo išraityta neoninė iškaba „Beer On Tap“, akivaizdžiai savininko parsivežta iš kelionės ar pirкта „eBay“. Tokių iškabų Vilniuje nebuvo, o barą lankytojai vadino „Barą“.

Iškrito pirmos snaigės, ir naktinis Vilnius žaižaravo nuo daugybės atšvaitų, lūžtančių gatvės šviestuvų šviesoje. Stai-ga pakvipo Kalėdomis, norėjosi kažkur eiti, kažką veikti, tad Emanuelis ir Ignacijus išėjo į „Barą“.

„Bare“ knibždėjo ir šurmuliavo vietinė fauna. Kaip įprastai, tik daugiau; akivaizdu, Kalėdų nuotaika apėmė ne tik Emanuelį ir Ignacijų. Prasibrovę pro įkaitusius, besistumdanti-čius ir gerokai per garsiai savo nuomonę peršančius gyventojus, jie prisėdo prie baro.

Emanuelis ir Ignacijus visuomet rinkdavosi vietą prie baro. Sėdint čia, žvilgsnio netrikdydavo ateinantys ir išeinan-ty žmonės, karštos diskusijos ar susvetimėjusios poros prie

* Pilstomas alus (angl.).

staliukų. Baro butelių formos, etiketės, išdėstymas ir apšvietimas buvo malonūs akiai, jais visuomet būdavo galima užimti protą, jei pokalbis įstrigdavo ar draugas pasišalindavo nusišvilpti.

Ignacijus užsisakė mažą taurę paprasto lagerio. Taurė atrodė elegantiškai, alaus spalva baro prietemoje – gundančiai, o kylantys burbuliukai atkartoję krintančias snaiges, tik atvirkščiai. Emanuelis užsisakė to paties. Jis nekvaršino sau galvos tokiais dalykais.

Po truputį bičiulių dialogas pradėjo rutuliotis, jie skendėjo savo privačioje erdvėje, tuo metu baro triukšmas slopo, kol visai pranyko. Pranyko per garsiai šnekantys tipai, dingo pasikartojantys niuksai į nugarą ir per petį barmenui ištiestos rankos su banknotais. Emanuelis ir Ignacijus buvo savo pasaulyje tik su 0,25 litro lagerio taurėmis rankose.

Turbūt prabėgo valanda, o gal daugiau – Emanuelis ir Ignacijus valandų neskaičiavo, taurės vis dar buvo puspilnės, tokios pat gundančios, tik su rečiau kylančiomis snaigėmis. Tačiau tai negalėjo tęstis amžinai. Ignacijui reikėjo į tualetą.

Pakilo, atsisuko ir pamatė. Jo laukė kovos laukas, pilnas įvairiausių būtybių, šnekų ir rankų mostų. Bet pasirinkimo nebuvo. Kol Ignacijus skynėsi kelią, Emanuelis dėmesį sutelkė į taurę, ir alus iš jos pajudėjo kur kas didesniu tempu negu iki tol.

– Ei! Ei, tu! Ar visai kurčias? – atsklido garsas iš kito pasaulio, bet akivaizdžiai iš dešinės.

Niuksas į šoną, Emanuelis pasuko galvą ir praregėjo. Stambus riebaluotas veidas, palinkęs virš baro, ir ilgi nušiuę plaukai. Juoda odinė striukė su kutais, ant nugaros – užrašas „Eagles of the Road“. Juodos odinės kelnės. Kerziniai batai. Už nugaros – bandantis išlįsti „odinio“ draugo siluetas.

Bet veidas draugiškas. Šypsosi ir tarsi akį merkia.

– Ką ten nesąmones skiedžiat?

Prakaitas žliaugia nuo riebaluoto įsibrovėlio veido. Po juoda odine striuke – prakaitu permirkę ir nesąžiningai per smarkiai nunešioti juodi marškinėliai. Riebaluotos plaštakos spaudžia bato formos bokalą. Kvapas skrodžia bendrą baro tvaiką ir ima viršenybę.

Emanuelis pabandė nutraukti pokalbį nISISUKdamas į barą ir sutelkdamas dėmesį į butelius.

– Jo, jo, Žemė plokščia ir stovi ant didelio vėžlio. – Riebaluotas nekviesto pašnekovo Adomo obuolys godžiai nurijo du gurkšnius artėjančio prie virimo temperatūros bato aulo alaus. – Iš kokios Bažnyčios tu ir tavo draugelis?

– Ko jūs norite paklausti? – romiu balsu pasiteiravo Emanuelis, prieš tai visu kūnu atsisukęs į įsibrovėlį. Mėlynos akys šalta žvelgė į pašnekovą ir vėrė kiaurai iki pat sielos glūdumos.

– Hm... Kuriai Bažnyčiai tu ir tavo draugelis atstovaujate? – Vildamasis, kad nereikės išsižadėti linksmo tono, „šaunuolis“ smarkiai atsilošė ir susivarvino gerklėn išsivadėjusį birzgalą iš kojos pirštų galiukų.

– Mes neatstovaujame jokiai Bažnyčiai, – lygiai po vieno kvėpavimo takto lygiai taip pat romiai tarė Emanuelis. – O kodėl klausiate? Kuriai Bažnyčiai jūs atstovaujate?

– Baik, seni. – Linksmuolis trinktelėjo bato aulą į baro stalviršį. – Kokiai dar Bažnyčiai? Nereikia nusipežėti. Ne mes čia skiedžiam Bažnyčios pasakas apie plokščią Žemę.

Emanuelis nepajuto, kad šalia vėl stovi ką tik grįžęs Ignacijus. Emanuelis buvo kaip niekuomet romus, tik mėlynos akys rodėsi įsijungusios į įsibrovėlio sielą kaip į elektros lizdą.

– Aš nepamenu, kad mes būtume anksčiau susitikę, tad man jūsų familiarumas – išskirtinai keistas. Bet leiskite paklausti: apie kokias vadinamąsias Bažnyčios pasakas kalbate? – Mėlynos akys buvo užmezgusios stiprų ryšio tiltą ir energijos paėmimas iš šaltinio vyko vis didesne sparta.

„Šaunuolis“ glebo akyse, kūnas leido orą, o prakaito lašai ant odos, virtusios guma, blizgėjo baro šviesoje.

– Nereikia manęs čia maustyti. – Įsibrovėlis paskutinį kartą pabandė sukontroliuoti situaciją, atsibusti ir nusipurtyti siaubingą nakties košmarą. – Šimtus metų Bažnyčia mulkino žmones pasakomis apie rojų, pragarą ir plokščių Žemę. Laikė žmones tamsybėje. Rojus ten viršuj, kur šventas Petras prie įėjimo su raktais stovi, apačioje pragaras, kur velniai nusidėjėlius dervoj verda, o per vidurį niekas kitas netelpa, tik plokščia Žemė. Ne tie laikai, seni. Žmonės mokyklas baigę, universitetus, tokiais pezalais netiki. Mes raketas pastatėm, kosmines stotis, Mėnulyje išsilaipinom, į Marsą tuoj keliausim. Žemė nebe bažnytikėmis, jums irgi neprošal būtų žengti koja į koja su mokslu.

Emanuelis tylėjo ir žvelgė tiesiai į sielos gilumą.

– Viešpatie, mano Dieve, esi be galo didis! Apsisiautęs garbe ir didybe, apsigaubęs šviesa lyg drabužiu, – neatkreipdamas baro lankytojų dėmesio tyliai užgiedojo Emanuelis. Skaidrus balsas netrikdomai sklido kaip profesionalaus choro dainininko. – Tu ištempei dangų tarsi palapinės dangą, padėjai savo buveinės sijas viršum vandenų.*

Stop. Emanuelis nustojo giedojęs. Tylą užpildė baro šurmuly.

– Mokslu, sakote... – Emanuelis kruopščiai rinko žodžius. – Kokių mokslu jūs remiatės, kai kalbate apie Bažnyčios pasakas apie plokščių Žemę?

Linksmuolis visai išdžiūvo, o linksmumo neliko nė pėdsako. Net alaus puta ant aulo sienelių išdžiūvo ir susitraukė. Jis negebėjo tarti nė žodžio, ką jau kalbėti apie tolesnę diskusiją. Pašnekėsio vakuumą vėl užpildė baro šurmuly.

* Ps 104, 1–3. Antano Rubšio vertimas.

– Ar jūs kalbate apie Džoną Viljamą Dreiperį ir jo *Religijos ir mokslo konflikto istoriją*, ar tiesiog apie Vašingtono Irvingo *Kristupo Kolumbo gyvenimo ir kelionių istoriją*? – iš lėto tęsė Emanuelis. – Tai jūs vadiniate mokslu?

Sunykęs pašnekovas bandė griebtis jam pasiūlyto šiaudo, nevalingai ir neužtikrintai linkčiojo galva, vis kvailiau šiepdamasis.

– Tada jums puikiai pažįstama dviejų konkuruojančių galių konflikto teorija: žmogaus intelekto skvarba, kurios neįmanoma suvaržyti jokiais priemonėmis, ir, kita vertus, *status quo* bei apribojimai, kylantys iš tradicinio tikėjimo ir nusistovėjusių interesų. Karas tarp mokslo ir religijos, kitaip tariant. Ką jau kalbėti apie Salamankos tarybą, kurios fanatiškams ir prietaringiems kunigams Kristupas turėjo įrodinėti Žemės sferiškumą, – toliau dėstė Emanuelis.

Čia jis stabtelėjo, jo mėlynos akys iš elektros laidininko trumpai tapo geros ir tėviškos; pašnekovui akimirką pasirodė, kad jose išvydo blizgant ašarą, įtampa tarsi pradingo.

– Ir, suprantama, žinote, kad visa tai yra gryniausia netiesa. Salamankos taryba niekada neegzistavo. Irvingas tiesiog parašė literatūrinį kūrinį ir pamiršo apie tai pranešti skaitytojams. Dreiperis taip norėjo įrodyti savo teoriją, kad nepaisė faktų. Dėl šių ir kitų fantazijų XIX amžiaus pabaigoje Bažnyčia buvo apkaltinta dorybe, prie kurios ji menkai teprisidėjo. Matote, Bažnyčia nuo ankstyvųjų laikų tarnavo jiems, galingiesiems. Ji niekuomet nėjo prieš mokslą – ji buvo pagrindinė mokslo finansuotoja. O Žemės forma Bažnyčiai, tiesą pasakius, ir ne labai rūpėjo. Biblijoje nėra aiškaus Žemės formos aprašymo. Bažnyčios tėvams tai reiškė viena: ši informacija nesvarbi ir šia tema neverta diskutuoti. Šventasis Augustinas *Pradžios knygos tiesioginės prasmės paaiškinimuose* perspėja krikščionis tiesiogiai neinterpretuoti atskirų Biblijos tekstų ir priimti juos kaip metaforas. Skraistė – tai moralas, ne geometrija, o apie

geometriją Augustinas prabyla *Dievo mieste*. Ir spėkite iš trijų kartų: kokią formą jis priskiria Žemei?.. Teisingai, sferos. Du didžiausi Bažnyčios mąstytojai – Tomas Akvinietis *Teologijos sumoje* ir Origenas Aleksandrietis *Pradžios ir Išėjimo knygu* homilijose – taip pat mato labai apvalias Žemės formas. Šventasis Ambraziejus apibūdino Žemę kaip tuštumoje pakibusią sferą, kurios svoris tolygiai pasiskirstęs, o Bazilijus Didysis savo avelių bandą ganė mokydamas, kad Žemė yra kosmoso centre ir kad kosmoso masė spaudžia Žemę iš visų pusių, o iš to išeina, kad Žemė – sfera, nors tiems, kuriems sunku sekti šią minties logiką, jis primygtinai jos ir nepiršo, nes jie gali melstis Dievui, kad ir kokia Žemės forma būtų. Tad apie kokią mokslą ir kokias Bažnyčios pasakas jūs kalbate?

Emanuelis pakilo nuo baro kėdės, taip pranešdamas, kad pokalbis baigtas. Kvailai sustingusi įsibrovėlio šypsena niekaip nekrito nuo veido.

– Tie, kurie priešinosi Bažnyčioje, kurie išdrįso pasakyti, kad Žemė plokščia, – su jais būdavo negailestingai susidorojama. Laktancijus paskelbtas eretiku. Kozmas Indikopleustas buvo užsipultas aštrios kritikos meistro Jono Filopono ir todėl visiškai užmirštas. Pasaka apie Bažnyčios pasaką apie plokščią Žemę užgimė XVII amžiuje kaip protestantų propaganda prieš Katalikų bažnyčios mokymą, o suklestėjo XIX amžiaus pabaigoje. Negerkite daugiau alaus iš bato aulo, mokslo vyre, nes ne tik jūsų mokslas bukas, bet ir įpročiai neskoningi.

Kelias iki laukųjų baro durų Emanueliui ir Ignacijui nekainavo daug pastangų ir neprailgo. Išėję lauk, jie bandė atsikvėpti po intensyviai krintančiomis snaigėmis tiek daug oro teikiančioje gatvės tuštumoje, bet netrukus pro duris išvirto smarkiai apgirtęs, nors ir intelektualaus veido pagyvenęs vyriškis su ant nosies pakrypusiais apskritais akiniais.

– Klasė, vyrai, turiu pasakyti. Aukštas lygis, – atrijo frazė. – Bet šiaip, vyrai, jei rimtai... – trumpai užspringo naujasis

pašnekovas, – šis pasaulis – tai viena didelė, siaubingai didelė ferma, kur augalai augina mus savo trąšoms. Mums čia atrodo, kad mes čia kažką labai, o realiai gyvenam, kad priauginume biomasės, kuria pūdami patrešim augalus.

Emanuelis su Ignacijumi susižvalgė. Pašnekovų šiam vakarui užteko, ir jie pasileido tekini bėgti. Bėgo namų link. Juos supo naktis, ir snaigių skraistės jiems visiškai pakako.

9

Tai būdavo žaismingos dienos, tarsi savotiški laisvadieniai. Ignacijus jas be galo mėgo. Jis dievino Emanuelio kompaniją ir visuomet jos siekė, tačiau paprastai būnant su Emanueliu tvyrodamas rimtis, tarsi nebūtų pasiektas kažkoks tikslas ir nebūtų galima atsipalaiduoti. O tos dienos būdavo kitokios, be jokio nerašyto įsipareigojimo. Ir Emanuelis būdavo kitoks. Valiūkiškas, gyvybingas, tarsi iš jo taurės gyvenimas nebūtų niekad kaip reikiant gėręs.

Jie užsisakydavo picą, tą balsavimo teisės demokratiškuose rinkimuose antrąją pusę, susėsdavo kambaryje ant grindų, įsijungdavo stalinę lempą, įjungdavo kasetinį magnetofoną, gerdavo laiką pilnomis rieškučiomis ir varžydavosi pasakodami trumpas istorijas. Taisyklės buvo paprastos: istorijos turėjo būti tikros, lakoniškos ir dviprasmiškos. Tokios, kokios ir turi būti geros taisyklės, leidžiančios tikram menininkui atsiskleisti.

Ignacijus visuomet norėdavo pradėti pirmas. Ir visuomet būdavo tikras, kad laimės varžybas.

– Dalia atvyko į Vilnių iš mažo miestelio. Visą gyvenimą, kiek ją visi – o turbūt ir ji pati – prisiminė, Dalia dirbo

savivaldybėje sekretore referente ar kažkuo panašiai. Toks biurokratinis darbas: dieną iš dienos ruoši popierius, nešioji, segi, kažkas juos pasirašo, persegi, dėlioji iš vienos krūvelės į kitą ir atgal – ir taip ratu. Toks ritualinis šokis. Šoki užburtas, tad neklausi, ką šoki. Po kokių trisdešimties metų tokio darbo visai nedaug buvo likę iki pensijos. Dalia taip ir įsivaizdavo, kaip popietėmis su savo seniu gers lengvai gazuotą vandenį virtuvėje ir rašys pretenzijas. Galima sakyti, jau pieštukus pasidrožė ir širdis salo. Nuėjo ji pas šeimos daktarą Santariškėse. Išlindo 99 elektroninės eilės numeris, vėliau – kiek to vėliau bebuvo – ji galvojo, kad netyčia numerėlį apvertė ir kad iš tiesų skaičius buvo 66. Taigi ji nuėjo pas daktarą, nieko labai neskaudėjo, bet jei mokesčius moki, reikia juos ir paimti, tad nuėjo tiesiog pasitikrinti. Daktaras pažiūrėjo, susiraukė, pabumbėjo, nusiuntė į rentgeną persišviesti. Grįžo. Ačiū Dievui, naujo numerėlio pasiimti nebereikėjo. Daktaras užsidėjo rentgeno nuotrauką ant šviesdėžės, vėl kažką pabumbėjo ir paskyrė rytoj grįžti atlikti „rimtesnių“ tyrimų. Išrašė vaistų ir liepė kuo skubiau išgerti. Daliai tarsi žemė iš po kojų išslydo. Lyg klinikos pastatas būtų užsidegęs, ji išlėkė lauk ir pasileido per gatvę kuo skubiau iki vaistinės, kad tik spėtų. Tiek nedaug juk likę iki pensijos. Ir šnai – opelis toks parūdijęs. Vairuotojas visiškai nekaltas – ji pati po ratais. Vėliau visi svarstė, ar tai dėl opelio, ar mirė, nes nespėjo į vaistinę, – žinai, ta liga kaip iš niekur nieko.

Ignacijus atsilošė savimi patenkintas. Pica, ilgai laikyta rankoje, buvo gerokai aptirpusi aplink pirštus, o įsidėjus į burną – vos šilta ir beveik guminė.

Emanuelis, įvertinęs stiprų pirmą Ignacijaus ėjimą, nusišypsojo ir pasikasė galvą. Būdamas labiau patyręs, žinojo, kad skubėti nėra kur. Pakėlė picos gabalą taip, kad nutįsęs sūris pirma patektų į burną, atsikando, ramiai sukramtė. Popierine servetėle nusivalė lūpas, suglamžė į mažytį gumulėlį, užgėrė

picą pravėsusia arbata. Ignacijus spirgėjo iš nekantrumo. Jis bandė nuspėti oponento ėjimą ir tuo pat metu tiesiog mėgavo-si artėjančios istorijos laukimu.

– Mano istorija senesnė. Tarpukariu Kudirkos Naumiestyje gyveno toks veterinaras Emilijonas. Žmonės po karo atsiga-vę, į darbus kibę, gyvulių pilni laukai ir tvartai, naują Lietuvą stato. Tai Emilijonui darbo iki kaklo: ten karvę apsėklink, o ten, žiūrėk, karvė jau apsiversiavo, ten arkllys apsikrėtė snukio ir kanopų liga, o kartą buvo ir kiaulių maras įsimetęs, tai dirbo dieną naktį be miego. O kaimas Lietuvos – laukai platūs, at-stumai dideli. Tai laksto Emilijonas, iš vieno ūkininko pas kitą nuvykti užtrunka daugiau, nei paties darbo yra. Buvo jis šiuo-laikiškas žmogus. Tikėjo progresu, kad reikia visokias inova-cijas diegti ir darbo našumą didinti, tai nusipirko dviratį. Taip greičiau nuo Stonkaus iki Budreikio ūkio. Kad nukulniuotum aštuonis varstus, reikia dviejų valandų, o su dviračiu – per pusvalandį. Bet džiaugėsi Emilijonas neilgai. Neprabėgo ir dvi savaitės, kai dviračio kameros ėmė leisti orą. Ir abi iš karto be-veik vienu metu! O užtaisyti nėra kaip. Kudirkos Naumiestyje dviračių reikmenų parduotuvei atsirasti reikės dar daugiau nei pusšimčio metų, o į Kauną, būdavo, niekas metus ir ilgiau nevažiuoja. O jei ir būtų, kuo užtaisyti, nelabai aišku kaip: pa-nardina Emilijonas vieną, tada kitą dviračio kamerą į vandens kubilą, bet iš kur oras eina, taip ir neaišku. Būtų galima pirkti naujas kameras, iš Kauno užsakyti, bet už dviratį Emilijonas beveik keturis šimtus litų paklojo – didžiulius pinigus tais lai-kais, kišenėje nė skatiko, o ką, jei su naujomis kameromis tas pats bus? Bet vėl vaikščioti tarp ūkių Emilijonas nepradėjo. Nebegalėjo jis pėdinti dvi valandas nuo Budreikio iki Ston-kaus – nervai nelaiškė. Tad įvertino jis, kad, jei tos dviračio padangų kas penkias minutes pripūsti, ratų nesugadins, o vis tiek nuo dviejų valandų sutaupys kokias dešimt minučių. Taip ir keliavo Emilijonas: penkias minutes mina dviratį, o dar

beveik penkiolika minučių pumpuoja padangas. Kur eidavai anuomet per Kudirkos Naumiestį – ten Emilijonas pumpuoja dviračio padangas. Visas sukaitęs, prakaitas bėga, nepakelia galvos, nepasisveikina, tik pripučia, greit ant dviračio ir pasileidžia, kiek turi jėgų. Taip metų metus. Priprato ir kitaip jau net pats neįsivaizdavo. Pamina, papumpuoja – ir vėl ant dviračio. Ir vėl papumpuoja, ir vėl ant dviračio. Taip ir prisiminė Kudirkos Naumiesčio gyventojai Emilijoną – visuomet skubantį ir tuo pat metu stovintį vietoje.

Ignacijus sėdėjo užburtas pasakojimo. Nei pica, nei arbata galvoje. Bet, uch – tai bent atsikirto Emanuelis. Dar ir kaip atsikirto. Išgaravo pradinis Ignacijaus pasitikėjimas savimi. Reikia susiimti, sutelkti jėgas kovai. Čia ne vaikų žaidimas!

– Ką gi, – pradėjo iš lėto, – Veronika buvo vadybininkė, tokia visa vadybininkė. Baigė vadybininkės mokslus, dirbo vadybininkų kontoroje ir optimistiškai žiūrėjo į ateitį. Žinai, problemų nėra, yra tik iššūkiai. O didžiausias Veronikos iššūkis buvo tai, kad ji niekaip negalėjo sujungti dviejų akivaizdžiai susijusių minčių. Tarkim, ruošiasi į parduotuvę, vaikas, su kuriuo ji gyvena, sako: „Parnešk pieno.“ Veronika atsidaro šaldytuvą, pažiūri: du su puse pakelio pieno stovi. Ji nueina į parduotuvę, nuperka ir parneša. Jos vaikas klausia: „Kodėl nupirkai dar vieną tokio pat pieno pakelį?“ – „Taigi prašei“, – nustemba Veronika. „Bet ar nematei, kad šaldytuve pilna tokio paties pieno?“ – „Mačiau, bet tu prašei.“ – „Taip, prašiau, nes šitas pienas kavos aparatui netinka, per riebus. Prašiau pusriebio.“ – „Bet tu nepasakei, kokio“, – pykteli Veronika. „Šito pieno pilnas šaldytuvus, tu jo kasdien parneši. O prieš išeidama visuomet žvilgteli į šaldytuvą“, – kantriai dėstė sugyventinis. Veronikai tiesiog niekaip nesusisiejo galvoje, kad, jei reikia parnešti pieno, nors pieno šaldytuvus pilnas, galbūt reikėtų parnešti kitokio pieno ar tiesiog pasiklausti. Ji viską žinojo apie vadybą, rengdavosi kostiumėliais, neprovokuojamai

ir tvarkingai, užsirašydavo viską, ką kas nors pasakydavo, didelę dalį ir pasibraukdavo, nedelsdama išsiųsdavo susitikimų kvietimus kolegoms į jų elektroninį kalendorių – tik niekaip nesugebėjo sujungti dviejų akivaizdžiai susijusių minčių. Tad ji darė vadybininkės karjerą ir niekad nė vienu laipteliu nepakilo. Bet šiųdviejų minčių taip ir nesusiejo.

– Ir viskas? – Emanuelis pilna picos burna ir viltingai laukiančiomis akimis bando stotis, bet gravitacija pritraukia jį prie žemės.

– Viskas, – akimis tirdamas situaciją atverstose kartoninėse picų dėžėse pasakojimą bando užbaigti Ignacijus.

– Turi būti atomazga! – Emanuelis trinkteli į picos dėžę, ir nesuvalgyti apdegę picos kraštai šokteli į orą. – Žmogus kaip gyvatė: užspaustas į kampą kovoja už save. Veronika negalėjo tokioje sunkioje situacijoje tiesiog imti ir nuleisti rankų. Galėjo permiegoti su vadovu per korporatyvinį vakarėlį, o jei jis koks nors apatiškas keistuolis – tiesiog apkaltinti jį seksualiniu priekabiavimu, ir reikalas sutvarkytas. Karjera kišenėje.

– Tai kad Veronika nebuvo patraukli, bent jau pagal vyrų standartus, o ir nemokėjo sujungti dviejų akivaizdžiai susijusių minčių, Emanueli. Tai nesujungė ir šių. – Ignacijus, baigęs picų likučių grožio konkursą, siekė atšalusio gabaliuko.

– Neįtikėtina. – Emanuelis susimąstė. – O draugai vadybininkai – ką jie? Tarkim, Veronika nebuvo patraukli pagal vyrų standartus, bet, jei jau esi vadybininkas, tai iš draugų ir draugelių vadybininkų patarimų neišlipi; netikiu, kad, Veronikai pakliuvus į tokią sudėtingą situaciją, neatsirado nė vienos, kuri nepamokytų, kaip karjerą daryti. O ji juk vadybininkė. Nėra problemų, yra tik iššūkiai. Pats sakei. Turėjo suvadybinti.

Ignacijus, patenkintas savim, suspaudęs lūpas iš lėto sukiojo galvą į šonus ir šypsojosi, o Emanueliui visai pradingo apetitas.